

words

วรรณกรรมแห่งชีวิตและเวลา
ที่ดีที่สุดเล่มหนึ่งในยุคสมัย

ขณะหนึ่งชั่วโมง

THE HOURS

ไมเคิล คันนิงแฮม เขียน ชีตชิน จินดาอรรถ แปล

Still, she loves the world for being rude
and indestructible,
and she knows other people must love it too,
poor as well as rich,
though no one speaks specifically of the reasons.
Why else do we struggle to go on living,
no matter how compromised,
no matter how harmed?

ถึงอย่างนั้นเธอก็รักโลกใบนี้ที่มันหยาบเถื่อนและไม่มีอะไรทำลายได้
และเธอรู้ว่าคนอื่น ๆ ก็น่าจะรักโลกนี้เช่นกัน ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไร
แม้จะไม่มีใครบอกเหตุผลได้ชัด ๆ ก็เถอะ
ก็จะมีเหตุผลอะไรอีกเล่าที่ทำให้เราพยายามมีชีวิตอยู่
ไม่ว่าจะต้องยอมอ่อนข้อแค่ไหน ไม่ว่าจะถูกทำร้ายเพียงใด

– ไมเคิล คันนิงแฮม

words
words without boundaries

ขณะหนึ่งชั่วโมงอันริบหรี่

The Hours

ไมเคิล คันนิงแฮม
เขียน

จัดพิมพ์ จินดาอนันต์
แปล

“บางครั้งเขาก็ยังทิ้งในตัวเธอ
เธออาจเป็นผู้หญิงที่ฉลาดที่สุดในอังกฤษเลยก็ได้ เขาคิด
หนังสือของเธออาจมีคนอื่นอ่านไปอีกหลายร้อยปี
เขาเชื่อมั่นที่สุดจิตสุดใจว่าใครทั้งนั้น”
- ไมเคิล คันนิงแฮม

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ขณะหนึ่งช่วงวินาที

The Hours

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

THE HOURS by MICHAEL CUNNINGHAM

Copyright © 1998 BY MICHAEL CUNNINGHAM

This edition arranged with BRANDT & HOCHMAN LITERARY AGENTS, INC.

through BIG APPLE AGENCY, INC., LABUAN, MALAYSIA.

Thai edition copyright 2026 AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พร.ลิขสิทธิ์และ พร.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8748-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทธน์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริรัตนา นวลนุ่ม

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, จิรณัฏย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

เวลาเป็นของประหลาด...

หนึ่งชั่วโมงในบางชั่วขณะยืดขยายเท่าขนาดของความเจ็บปวด หนึ่งชั่วโมงในบางชั่วขณะเล็กจ้อยแสนสิ้น ผกผันกับขนาดของความสุขที่เราอยากยืดเหนี่ยวเอาไว้ ทั้งที่ใครต่อใครคอยบอกว่าเวลานั้นเดินไปข้างหน้าอย่างเที่ยงตรงไม่มีวันย้อนกลับ เราใช้เวลาเสียมากมาย อาจเทียบเท่าเวลาชั่วชีวิต เพียงเพื่อเรียนรู้ว่าบนเส้นเวลาไร้จุดจบ มีเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นที่สำคัญและมีความหมายมากพอให้ใช้ทั้งชีวิตเพื่อค้นพบ

ชีวิตเป็นของประหลาด...

ชีวิตเป็นของยากและความทุกข์เข็ญมากเท่ากับที่เป็นความสุขสันต์ แต่เราก็มักลืมตาตื่น หายใจ ดื่มน้ำความเศร้าโศกและร้องให้ผ่านเสียงหัวเราะ อ่านสิ่งที่ผู้คนบอกว่าไม่ก่อประโยชน์- โทดผลใด และเขียนสิ่งที่อาจไม่เปลี่ยนแปลงโลก เราเกลียดชังชีวิต ขณะเดียวกันก็รักชีวิตอันพิศวงนั้นเสียเหลือเกิน ชีวิตที่อาจยึดคืนสิ่งที่เราเพิ่งได้มาอย่างไม่แยแส แต่ก็มอบสิ่งพิเศษที่เราไม่เคยคิดว่าควรจะได้รับอย่างเหลือเชื่อ

ณ ชั่วขณะนี้ เวลาและชีวิตจะบรรจบกันเป็นหนึ่งเดียว

โปรดลืมไปเสีย ไม่ว่าจะความแปลกประหลาดหรือสิ่งสามัญธรรมดา ไม่ว่าจะเวลาหรือชีวิต แล้วดำเนินเข้าไปในตัวอักษร

ในเส้นสายละเอียดอ่อนลึกซึ้งของสามชีวิตบนเส้นเวลาที่ดูเหมือน
ไม่อาจประสานแต่กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว ตี๋มดำเลี้ยงความรู้สึก
ต่อความรัก ความตาย ความกลัว ความกล้า จงตี๋มดำชั่วขณะที่
เรื่องราวของพวกเขาและเรื่องราวของคุณผู้ห่างกันแสนไกลมาพบกัน

เพียงตี๋มดำกับตอนนี้ เวลานี้ และชั่ววินาทีที่มีเพียง
ชั่วขณะ

เพื่อเฉลิมฉลองแต่ชีวิตที่เราแสนรัก แสนซึ้ง และมีเพียง
หนึ่งเดียวเท่านั้นในโลกแสนประหลาด

∥words

หนังสือเล่มนี้อุทิศแด่ เคน คอร์เบตต์

ถึงคราวที่เราจะออกไล่เสือตัวที่สาม แต่เช่นเดียวกับตัวอื่นๆ มันจะเป็นเพียงรูปของสิ่งที่ฉันฝัน เป็นเพียงโครงสร้างถ้อยคำ หาใช่เสือที่มีเนื้อหนังมังสาและกระดูกซึ่งเดินดุ่มอยู่บนผืนโลก เหนือตำนานทั้งปวงไม่ ฉันรู้เรื่องพวกนี้ดีทีเดียว แต่ถึงอย่างนั้น พลังบางอย่างก็ยังคอยผลักดันให้ฉัน เข้าสู่ภารกิจค้นหาเก่าแก่อันคลุมเครือและไร้เหตุผลเช่นนี้ ตลอดชั่วโมงนี้ ฉันจะยังตั้งหน้าตั้งตาตามหาเสืออีกตัว สัตว์ร้ายที่ไม่อาจพบได้ในถ้อยคำ

- ดิอาเทอร์ไทเกอร์ โดย เจ.แอล.บอร์กีส ปี 1960

ฉันไม่มีเวลาบรรยายแผนการของตัวเอง ฉันควรพูดถึงดิอาวส์และสิ่งๆ ที่ฉันค้นพบให้มากหน่อย วิธีที่ฉันซุกตัวอันสวยงามเบื้องหลังตัวละคร ฉันคิดว่านั่น มอบสิ่งๆ ที่ฉันต้องการอย่างแท้จริง

ความเป็นมนุษย์ อารมณ์ขัน ความลุ่มลึก

ฉันคิดว่าถ้าต่างๆ จะเชื่อมโยงถึงกัน และแต่ละถ้าจะเปิดสู่แสงตะวัน ณ ชั่วขณะนี้

- บ้านทีกของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ วันที่ 30 สิงหาคม ปี 1923

บทนำ

ISO หนีออกจากบ้านโดยสวมเสื้อโค้ตที่หนาหนักเกินไปสำหรับสภาพอากาศขณะนั้น นี่คือนปี 1941 สงครามครั้งใหม่อุบัติขึ้นแล้ว เธอฝากข้อความถึงเลนนาร์ดและอีกข้อความหนึ่งถึงวานเนสซา จากนั้นก็เดินไปยังแม่น้ำอย่างมีจุดมุ่งหมายและแน่ใจในสิ่งที่จะทำ แต่กระทั่งตอนนี้ เธอก็เกือบจะไขว้เขวเมื่อเห็นภาพเนินเขา โบสถ์ และฝูงแกะที่อยู่กันกระจัดกระจายเป็นหย่อม ๆ ส่องแสงเรืองรอง เจือกลิ้นก้ามะถันจาง ๆ ยืนเต็มหญ้าอยู่ใต้ผืนฟ้ามีดครีမ် เธอหยุดเท้า ยืนมองฝูงแกะและท้องฟ้าแล้วจึงเดินต่อ เสียงพูดพิมพ์ดำดั่งขึ้นข้างหลัง เครื่องบินทิ้งระเบิดส่งเสียงครางต่ำ ๆ อยู่บนฟ้า แม้เธอจะมองหาเครื่องบินและไม่เจอเลยสักลำ เธอเดินผ่านคนงานในไร่คนหนึ่ง (ชื่อจอห์นหรือเปลานะ) เขาเป็นชายหุ่นล่ำสัน ศีรษะเล็ก สวมเสื้อกั๊กสีเหลืองมันฝรั่ง กำลังทำความสะอาดห้องร่องที่ทอดยาวตลอดแนวแปลงต้นหลิว เขาเงยหน้ามองเธอ พยักหน้าให้ แล้วก้มหน้ามองท้องน้ำสีน้ำตาลขุ่นอีกครั้ง ขณะเดินผ่านชายคนนี้ระหว่างทางไปยังแม่น้ำ เธอคิดว่าเขาช่างประสบความสำเร็จเหลือเกิน ช่างโชคดีเสียนี้กระไรที่ได้ทำความสะอาดห้องร่องในแปลงต้นหลิว ขณะที่เธอนั้นล้มเหลว เธอไม่ใช่นักเขียนจริงๆ

เสียด้วยซ้ำ จริงๆนะ เธอเป็นเพียงคนพิลึกที่มีพรสวรรค์ แผ่นฟ้าสะท้อนเงาลงในแอ่งน้ำที่เจิ่งนองจากสายฝนเมื่อคืน รองเท้าของเธอจมลงไปเล็กน้อยในพื้นดินอันอ่อนนุ่ม เธอล้มเหลว และบัดนี้เสียงเหล่านั้นก็หวนกลับมา พึมพำฟังไม่ได้ศัพท์อยู่นอกทัศนวิสัยอยู่ข้างหลังเธอ ตรงนี้ ไม่สิ พอหันไป มันก็หายไปไหนแล้วไม่รู้ เสียงเหล่านั้นหวนกลับมาอีกครั้ง และอาการปวดศีรษะก็จะคืบคลานเข้ามาด้วยความแน่นอนพอๆกับฝนฟ้า อาการปวดศีรษะที่จะบดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเธอ และแทนที่เธอด้วยตัวมันเอง อาการปวดศีรษะนั้นคืบคลานเข้ามาและดูเหมือนว่า (เธอหลงคิดไปเองหรือเปล่านะ หรือว่าไม่ใช่กันแน่) เครื่องบินทิ้งระเบิดพวกนั้นปรากฏขึ้นบนผืนฟ้าอีกแล้ว เธอเดินไปถึงมูลนิธิริมตลิ่งปีนขึ้นไปแล้วก้าวลงสู่แม่น้ำอีกครั้ง คนหาปลาคนหนึ่งอยู่ที่ต้นน้ำอยู่ไกลออกไป เขาคงไม่เห็นเธอหรือก ไข่ใหม่ เธอเริ่มมองหาก้อนหิน กวาดตาอย่างรวดเร็วแต่มีแบบแผน ประหนึ่งทำตามสูตรอาหารที่ต้องเชื่อฟังอย่างเคร่งครัดถ้าอยากจะทำให้สำเร็จ เธอเลือกหินก้อนหนึ่งที่มีขนาดและรูปร่างพอๆกับกะโหลกหมู แม้ในขณะที่ยกมันขึ้นมาแล้วยัดลงในกระเป๋าลือไค้ตข้างหนึ่ง (ปกเสื้อขนสัตว์จ๊กจ๊ก) เธอก็อดไม่ได้ที่จะสังเกตเห็นผิวสัมผัสหยาบสากเย็นเฉียบของหินก้อนนั้นรวมถึงสีของมัน สีน้ำตาลขุ่นคล้ายน้ำมัน มีจุดสีเขียวประปราย เธอยืนอยู่ใกล้ชายน้ำซึ่งกระเพื่อมกระทบริมฝั่งเบาๆ รอยเว้าน้อยใหญ่ระหว่างดินเลนถูกเติมเต็มด้วยน้ำใสๆ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสสารสีน้ำตาลอมเหลืองกระดากกระด้างเนื้อแข็งราวกับพื้นถนน ทอดยาวสม่ำเสมอจากริมน้ำฝั่งหนึ่งไปถึงอีกฝั่ง เธอก้าวไปข้างหน้า ไม่ถอยตรงทำน้ำเย็นเฉียบ แต่ไม่ถึงขั้นทนไม่ไหว เธอหยุดยืนอยู่ในน้ำเย็นที่สูง

ถึงเข้า เธอคิดถึงเลนนาร์ต เธอคิดถึงมือและเคราของเขา คิดถึง
วีรรอยลีกรอบปาก เธอคิดถึงวาเนสซา คิดถึงเด็ก ๆ คิดถึงวิตา
กับเอเทล คิดถึงใครต่อใครมากมาย ทุกคนล้วนล้มเหลวกัน
ทั้งนั้นมิใช่หรือ ทันใดนั้นเธอก็ส่งสารพวกเขาจับใจ เธอจินตนาการ
ถึงการหันหลังกลับ การเอาหินออกจากกระเป่าเสื้อ การกลับบ้าน
เธอน่าจะยังกลับไปทันทำลายกระดาศไนต์พวกนั้น เธอยังมีชีวิต
ต่อไปได้ เธออาจแสดงความกรุณาครั้งสุดท้ายได้ ขณะยืนอยู่
ท่ามกลางสายน้ำไหลเรื่อยสูงท่วมเข้า เธอก็ตัดสินใจไม่กลับ เสีย
พวกนั้นอยู่ตรงนั้นแล้ว อาการปวดศีรษะศิบคลานเข้ามา และถ้า
เธอพาตัวเองกลับไปอยู่ภายใต้การดูแลของเลนนาร์ตกับวาเนสซา
พวกเขาคงไม่ยอมปล่อยให้เธอจากไปอีก ไซ้ใหม่ล่ะ เธอตัดสินใจ
ยื่นกรานให้พวกเขาปล่อยเธอไป เธอเดินลุยน้ำอย่างทุลักทุเล
(กันแม่น้ำสกปรกน่าดู) ออกจากฝั่งจนกระทั่งน้ำสูงท่วมเอว เธอ
กวาดตามองคนหาปลาที่อยู่ต้นน้ำผู้สวมแจ็กเก็ตสีแดงและมอง
ไม่เห็นเธอ ผิวน้ำสีเหลือง (พอมองระยะใกล้ขนาดนี้แล้วดูเป็น
สีเหลืองมากกว่าสีน้ำตาล) ชุ่นคลั้กสะท้อนผืนฟ้า และนี่คือ
ชั่วขณะสุดท้ายของการรับรู้ที่แท้จริง ชายคนหนึ่งสวมเสื้อแจ็กเก็ต
สีแดงตกปลาอยู่และผืนฟ้าครามเงาเมฆก็ส่องสะท้อนบนผืนน้ำ
ชุ่นทึบ เธอก้าวเข้าไปข้างหน้าหรือไม่ก็เซถลาโดยแทบไร้แรงควบคุม
(สำหรับเธอแล้วมันรู้สึกเหมือนไร้แรงควบคุม) แล้วก้อนหินก็จุด
รั้งเธอลงไป ชั่วครู่หนึ่งยังดูเหมือนไม่มีอะไร ดูเหมือนแค่ก้าวพลาด
อีกครั้ง แค่น้ำเย็นๆ ที่เธอว่ายกลับขึ้นไปได้ง่ายๆ แต่แล้วกระแสน้ำ
ก็โอบล้อมและพัดพาร่างเธอไปปุบปับ แรงดันน้ำมหาศาลนั้นชวนให้
รู้สึกราวกับมีชายผู้แข็งแกร่งคนหนึ่งผุดขึ้นจากกันแม่น้ำ คำว่าเธอ
ไปกอดแนบออก ราวกับมันจงใจเลือกเธอ

กว่าหนึ่งชั่วโมงต่อมา สามีของเธอกลับจากสวน “คุณผู้หญิง
ออกไปข้างนอกค่ะ” สาวใช้รายงานขณะตบหมอนแพบ ๆ จนเกิด
พายุขนเป็ดยอมน ๆ “เธอบอกว่าเดี๋ยวก็กลับ”

เลนาร์ตขึ้นไปยังห้องนั่งเล่นชั้นบนเพื่อฟังข่าว เขาพบซอง
สีน้ำเงินจำหน่ายถึงตนวางอยู่บนโต๊ะ ข้างในมีจดหมายฉบับหนึ่ง

ที่รัก

ฉันแน่ใจแล้วว่าคุณกำลังจะ
เป็นบ้าอีกครั้ง ฉันรู้สึกว่าคุณไม่อาจ
ก้าวผ่านช่วงเวลาอันเลวร้ายเช่นนี้ไปได้อีก
และครั้งนี้ฉันจะไม่หายดี ฉันเริ่ม
ได้ยินเสียงพวกนั้น และไม่อาจจดจ่อได้
ฉันจึงทำสิ่งที่คุณจะสมควรทำมากที่สุด คุณได้มอบ
ความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ให้ฉัน คุณ
เป็นทุกอย่างเท่าที่คนคนหนึ่ง
จะเป็นได้ ฉันไม่คิดว่าจะมีคนคู่ไหน
มีความสุขมากไปกว่านี้ได้แล้วจนกระทั่ง
โรคร้ายนี้เข้ามาในชีวิต ฉันไม่อาจ
สู้กับมันได้อีกต่อไป ฉันรู้ว่าฉันกำลัง
ทำลายชีวิตคุณ รู้ว่าถ้าไม่มีฉัน คุณ
คงทำงานต่อไปได้ และคุณทำได้ ฉันรู้
คุณก็เห็นว่าฉันเขียนจดหมายฉบับนี้ให้ดีไม่ได้
ด้วยซ้ำ ฉัน
อ่านไม่ได้ด้วย ฉันอยากจะบอกเพียงว่า
ฉันเป็นหนี้คุณสำหรับความสุขทั้งหมดในชีวิตนี้

คุณอดทนต่อฉันจนถึงที่สุด และ
ดีจนเหลือเชื่อ ฉันอยากบอกว่า –
ทุกคนรู้กันทั้งนั้น ถ้าจะมีใคร
ช่วยฉันไว้ได้ ก็คงเป็นคุณ
ทุกอย่างล้นไปจากฉัน ยกเว้น
ความมั่นคงในความคิดของคุณ ฉัน
อยู่ทำลายชีวิตคุณต่อไปไม่ได้อีกแล้ว
ฉันไม่คิดว่าจะมีคนคู่ไหน
มีความสุขได้มากกว่าที่เราเคยมีความสุขด้วยกัน
อีกแล้ว
วี.

เลนเนอร์ดลันออกจากห้อง วิ่งลงไปยังชั้นล่าง แล้วบอกสาวใช้ว่า
“ฉันคิดว่าเกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับคุณนายวูล์ฟ ฉันว่าเธออาจ
พยายามฆ่าตัวตาย เธอไปทางไหน เห็นตอนเธอออกจากบ้านไหม”

สาวใช้ลนลาน เริ่มร้องไห้ เลนเนอร์ดพรวดพราดออกไป
แล้วมุ่งหน้าไปที่แม่น้ำ ผ่านโบสถ์และฝูงแกะ ผ่านแปลงต้นหลิว
ที่ริมตลิ่ง เขาไม่เห็นใครเลยนอกจากผู้ชายคนหนึ่งที่มีสวมแจ็กเก็ต
สีแดงตกปลาอยู่

เธอถูกกระแสน้ำพัดพาไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นร่างอันเหนือจริง
ที่กำลังโอบยิบ กางแขนกว้าง ผมปลิวไสว ชายเสื้อโค้ตขนสัตว์
สะบัดพลิวอยู่ข้างหลัง เธอลอยตัวอย่างหนักอึ้งไปตามลำแสง
สีน้ำตาลพร่างพราย เธอไปได้ไม่ไกลนัก เท้า (รองเท้าหายไปแล้ว)
เตะกันแม่น้ำเป็นครั้งคราว และทุกครั้งที่จจะกวาดตะกอนจาก

เลนทะเลๆ ให้พุ่งขึ้นมา ปะปนด้วยเงาดำจากโครงใบไม้ ซึ่งยังคงลอยนิ่งอยู่ในน้ำหลังจากเธอลอยหายลับสายตาไปแล้ว สำหรับสี่เขี้ยวอมดำเป็นสายติดอยู่ตามเส้นผมและขนสัตว์บนเสื้อโค้ดและดวงตาเธอก็ถูกแผ่นสำหรับหนาแน่นบดบังอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งท้ายที่สุดมันก็หลุดลอยไป มันบิดพันแล้วคลายออก ก่อนจะบิดพันอีกครั้ง

ในที่สุดเธอก็หยุดอยู่ที่เสาตอม่อต้นหนึ่งของสะพานที่เซาท์อีสต์ กระแสน้ำกร้างเธอลง ระบายหัวใจเธอ แต่เธอก็พักพิงฐานของเสาดันทรงสี่เหลี่ยมอย่างมั่นคงโดยหันหลังให้แม่น้ำและเอาหน้าแนบหิน เธอขดตัวอยู่ตรงนั้นในสภาพที่แขนข้างหนึ่งกอดดอกและอีกข้างลอยน้ำอยู่เหนือสะพาน เหนือร่างเธอขึ้นไปคือผิวน้ำกระเพื่อมสว่างไสว สะท้อนเงาแผ่นฟ้าสีนวลไปมาอยู่บนนั้น ทั้งขาวและหนักอึ้งด้วยหมู่เมฆ มีเงาดำของฝูงกาบินตัดผ่าน รถยนต์และรถบรรทุกมากมายส่งเสียงอึกทึกกรึกโครมอยู่บนสะพาน เด็กชายตัวน้อยวัยไม่เกินสามขวบเดินข้ามสะพานอยู่กับแม่ หยุดอยู่ที่ราวสะพาน ลงไปนั่งยองๆ แล้วสอดเท้าไม้ที่ตนถือมาผ่านซี่ราวเพื่อให้มันหล่นลงน้ำ ผู้เป็นแม่เร่งให้เด็กน้อยเดินต่อ แต่เขาตั้งต้นจะอยู่ตรงนั้นอีกสักพัก มองตามเท้าไม้ที่สายน้ำพัดพาไป

สิ่งต่างๆ อยู่ตรงนั้นในวันหนึ่งช่วงต้นสงครามโลกครั้งที่สอง เด็กชายกับแม่บนสะพาน เท้าไม้ลอยบนผิวน้ำ และร่างของเวอร์จิเนียที่กั้นแม่น้ำ ราวกับเธอกำลังฝันถึงผิวน้ำ เท้าไม้เด็กชายกับแม่ ห้อยฟ้า และฝูงกา รถบรรทุกสี่เขี้ยวมะกอกคันหนึ่งแล่นข้ามสะพาน บรรทุกทหารในเครื่องแบบซึ่งพากันโบกมือให้เด็กน้อยที่เพิ่งโยนเท้าไม้ทิ้ง หนูน้อยโบกมือตอบ

เขาบอกให้แม่อุ้มเพื่อจะได้มองเห็นเหล่าทหารได้ถนัด และทหาร
จะได้เห็นเขาชัดขึ้นด้วย ทั้งหมดนี้เคลื่อนผ่านสะพาน ส่งเสียง
สะท้อนก้องผ่านก้อนหินและเนื้อไม้ และผ่านเข้าสู่ร่างเวอร์จิเนีย
ใบหน้าของเธอแนบข้างอยู่กับเสานั้น ซึมซับทุกอย่าง ทั้งรถบรรทุก
และทหาร ทั้งแม่และเด็ก

คุณนายดัลโลเวย์

ยังมีดอกไม้ที่ต้องซื้อ คลาริสซาแสวงกระฟัดกระเฟียด (แม้ว่าเธอจะชอบออกไปทำธุระแบบนี้มาก) ทั้งให้แชลลีสล้างห้องน้ำแล้วรีบร้อนออกไปพร้อมสัญญาว่าจะกลับมาภายในครึ่งชั่วโมง

นี่คือนิวยอร์กซิตี้ช่วงปลายศตวรรษที่ 20

ประตูโถงทางเข้าเปิดออกสู่อรุณรุ่งของเดือนมิถุนายนที่งดงามหมดจด และคลาริสซาก็หยุดอยู่ที่ธรณีประตูเหมือนเวลาเธอหยุดยืนที่ขอบสระและมองน้ำสีฟ้าอมเขียวกระเพื่อมกระทบแผ่นกระเบื้อง ตาข่ายแสงอาทิตย์ส่ายไหวอยู่ในน้ำลึกสีน้ำเงิน เธอยังใจชั่วครู่เหมือนยืนอยู่ที่ขอบสระ ยังไม่กระโจนลงไปสัมผัสความเย็นเบาบางและแรงกระแทกยามจมน้ำลงไป นิวยอร์กภายใต้เสียงอึกทึกที่จ่อแจและความคร่ำคร่าซึ่งขังสีน้ำตาล รวมถึงความเลื่อมถอยไร้ที่สิ้นสุดของมัน มักมอบยามเช้าในฤดูร้อนเช่นนี้ให้ลี้กสองสามวัน ยามเช้าที่รูกล้าไปทั่วทุกหนแห่งด้วยการประกาศตัวตนของชีวิตใหม่ที่แน่นแน่นจนแทบน่าขัน รวากับตัวละครในการ์ตูนที่อดทนรับโทษทัณฑ์อันน่าสยดสยองไม่รู้จบแล้วฟื้นคืนกลับมาได้ทุกครั้งในสภาพไร้รอยไหม้ ไร้แผลเป็น และพร้อมจะรับมือทุกสิ่งอีกครั้ง เดือนมิถุนายนนี้ก็เป็นอย่างอื่นที่หมู่มั้ย

ตลอดแนวถนนเวอร์สต์แทนที่ได้ผลเล็กน้อย ๆ สวยงามบนพื้นที่สี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยมูลสุนัขและเศษของขยะที่มันยืนย่ำ กระถางต้นไม้ริมหน้าต่างของหญิงชราข้างบ้านซึ่งปกติเต็มไปด้วยดอกเจอราเนียมพลาสติกสีแดงซีดปักลงดิน บัดนี้แตกหน่อดอกแดนดิไลออนหลงต้นขึ้นมาอีกครั้ง

การได้มีชีวิตอยู่ในยามเช้าของเดือนมิถุนายนช่างน่าตื่นเต้นอะไรอย่างนี้ น่าตกใจอะไรอย่างนั้น ช่างรุ่มรวย แสบเรียกได้ว่าการมีรูระงาย ๆ ให้ออกไปทำถือเป็นอภิสิทธิ์อย่างน่าฉงน เธอคลาริสซา วอห์น คนธรรมดาคนหนึ่ง (ปุนนี่แล้ว จะปฏิเสธให้เหนื่อยไปทำไม) มีดอกไม้ที่ต้องซื้อและงานเลี้ยงที่ต้องจัดเมื่อคลาริสซาก้าวออกจากโถงทางเข้า รองเท้าก็สัมผัสพื้นหินสีน้ำตาลแดงผั่งแร่ไมกาสะก ๆ บนบันไดขั้นแรก เธออายุห้าสิบสองปีแค่ห้าสิบสองเท่านั้น และสุขภาพดีจนแทบจะพิศดารชาติ เธอรู้สึกดีในทุกอณูของร่างกายเช่นเดียวกับวันนั้นในเวลล์ฟลีตสมัยอายุสิบแปด ตอนก้าวเท้าผ่านประตูกระจกออกสู่วันหนึ่งที่คล้ายวันนี้เป็นอย่างมาก สดชื่นและสดใสจนแทบเสปตา อุดมไปด้วยการเติบโต มีแมลงปอบินจวดเจวียนอยู่ท่ามกลางต้นรูปฤาษี มีกลิ่นหญ้าที่ยังจุนขึ้นยามเจือกลิ่นยางสน ริชาร์ดเดินตามเธอออกมา ตะแคงไหล่เธอแล้วพูดว่า “อ้าว สวัสดิ์ คุณนายดัลโลเวย์” ชื่อคุณนายดัลโลเวย์นั้นเป็นความคิดของริชาร์ดนี่ละ - จินตนาการเลอเลิศที่เอ่ยออกมาในคืนอันเหมายคืนหนึ่งที่หอพักเมื่อเขายืนยันว่าวอห์นเป็นนามสกุลที่ไม่เหมาะกับเธอเอาเสียเลย เขาบอกว่าเธอควรตั้งชื่อสกุลตามบุคคลสำคัญในวรรณกรรม และแม้เธอจะแย้งว่าน่าจะเป็นนิซาเบล อาร์เซอร์หรือแอนนา คาเรนินา มากกว่า ริชาร์ดก็ยังยืนยันว่าคุณนาย

ดัลโลเวย์เป็นตัวเลือกเดี่ยวที่ชัดเจนที่สุด ไหนๆ ชื่อต้นตอตอนนี้ก็เหมือนกันอยู่แล้ว สัญญานี้ชัดเจนเกินกว่าจะมองข้ามได้ และที่สำคัญกว่านั้นคือคำถามสำคัญเรื่องชะตาชีวิต เห็นได้ชัดว่าเธอ คลาริสซา ไม่ได้ถูกลิขิตให้มีชีวิตคู่ที่ล่มสลายหรือล้มลงไปให้รถไฟแล่นทับ เธอถูกลิขิตมาให้มีเสน่ห์ ให้เจริญรุ่งเรือง ดังนั้นจึงเป็นและจะต้องเป็นคุณนายดัลโลเวย์นี่ละ “บรรยายกาศสวยงามดีนะ” คุณนายดัลโลเวย์บอกริชาร์ดในเช้าวันนั้น เขาตอบว่า “ความสวยงามก็เหมือนหญิงโสเภณี ฉันชอบเงินมากกว่า” เขาชอบเล่นลิ้น คลาริสซาซึ่งอายุน้อยที่สุดและเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มนั้นรู้สึกว่าคุณนายดัลโลเวย์จะมีสิทธิ์ที่จะอ่อนไหวอยู่บ้าง ถ้าเป็นปลายเดือนมิถุนายน เธอกับริชาร์ดคงได้เป็นคนรักกันแล้ว ตอนนั้นก็คงเกือบครบหนึ่งเดือนเต็มนับตั้งแต่ริชาร์ดผลจากเตียงของลูอิส (ลูอิสคือหนุ่มชาวไร่ในความฝันเฟื่อง คือร่างที่มีชีวิตของต้นหาราคะที่คอยขม้อยตามอง) และมาอยู่บนเตียงของเธอ

“พอดีว่าฉันชอบความสวยงามนะ” เธอพูดอย่างนั้น ก่อนยกมือเขาออกจากไหล่และกอดปลายนิ้วชี้เขาอย่างแรง แรงเกินกว่าที่ตั้งใจไปหน่อย เธออายุสิบแปด มีชื่อใหม่ เธอจะทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ

ร่องเท้าของคลาริสซาส่งเสียงเหมือนกระดาดชทราย่นื้อละเอียดยามก้าวลงบันไดระหว่างทางไปซื้อดอกไม้ ทำไมเธอถึงไม่โคกเศร้ากว่านี้เรื่องความโชคดียอันย่อนแย่งของริชาร์ด (“เสียงพยากรณ์อันแสนรวดเร็วในวงวรรณกรรมอเมริกัน”) ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับอาการที่ทรุดลงอย่างน่าประหลาด (“คุณไม่เหลือเซลล์ภูมิคุ้มกันเลย เราตรวจไม่พบ”) เธอเป็นอะไรของเธอเนะ เธอรักริชาร์ด เธอคิดถึงเขาสมาเสมอ แต่เธออาจรักวันเวลานี้มากกว่า

นิดหน่อย เธอรักถนนเวสต์เทนท์ยามเช้าในฤดูร้อนธรรมดา ๆ เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหญิงม่ายร้านรักที่เพิ่งก่ดสี่หมมหาต ๆ ใต้ผ้าคลุมหน้าสีดำ สายตาสอดสายจับจ้องบรรดาชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมในงานศพสามปี ในบรรดาพวกเขาสามคน - ลูอิส ริชาร์ด และคลาริสซา - คลาริสซาใจแข็งที่สุดและสนใจเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ มากที่สุดเสมอมา เธอทนโดนแซวเรื่องนี้มานานกว่าสามสิบปี เธอตัดสินใจยอมแพ้และเพลิดเพลินไปกับปฏิกิริยาอันเร่าร้อนไร้แบบแผนของตนเองมานานแล้ว ซึ่งริชาร์ดบอกว่ามันดูร้ายกาจและน่ารักพอ ๆ กับเด็กแก่แดดที่น่ารำคาญเป็นพิเศษเลยทีเดียว เธอรู้ว่าถ้าอย่างริชาร์ดจะเคลื่อนผ่านยามเช้าเช่นเดียวกันนี้อย่างเข้มงวดต่อทุกสิ่ง ทั้งตรวจแก้งาน มองข้ามความอัปมงคลที่บังเอิญเกิดขึ้นพร้อมกับความงามที่บังเอิญเกิดขึ้นเช่นกัน มองหาความจริงทางเศรษฐกิจและประวัติศาสตร์เบื้องหลังบ้านอิฐทาวน์-เฮาส์เก่าแก่พวกนี้ เบื้องหลังความซับซ้อนของผนังหินซึ่งขังในโบสถ์อีพิสโคปัล¹ และชายวัยกลางคนร่างผอมบางที่พาสุนัขพันธุ์แจ็กรัสเชลล์เทอร์เรียร์มาเดินเล่น (จู่ ๆ ก็กลายเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปตามถนนฟิฟท์อเวนิว เจ้าหมาน้อยขาโก่งปราดเปรียวพวกนี้น่ะ) ขณะที่เธอ คลาริสซา มีความสุขง่าย ๆ อย่างไม่เหตุผลจากบ้านเรือน โบสถ์ ชายผู้นั้น และสุนัข นิสัยแบบนี้เหมือนเด็ก เธอรู้ ช่างขาดไร้ความน่าตื่นเต้น ถ้าเธอแสดงออกอย่างเปิดเผย (ในวัยนี้ ตอนนี้) ละก็ ความรักเช่นนี้คงส่งเธอเข้าสู่ดินแดนแห่งคนแสนซื่อและพวกหัวอ่อน พร้อมพวกคริสเตียน

¹ สาขาหนึ่งของนิกายแองกลิคัน โดยในสหรัฐฯ ใช้คำว่าอีพิสโคปัลแทนแองกลิคันเพื่อแยกตัวออกจากอังกฤษหลังสงครามประกาศอิสรภาพ

ที่ถือกีตาร์โปร่ง หรือเหล่าภรรยาที่ยอมไม่ออกฤทธิ์ออกเดชเพื่อแลกกับเงินทองใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ถึงอย่างนั้น เธอก็รู้สึกว่าการที่ขาดการไตร่ตรองนี้จริงจังเสียเหลือเกิน ราวกับทุกอย่างในโลกนี้เป็นส่วนหนึ่งของเจตจำนงอันกว้างใหญ่และยากจะเข้าใจ อีกทั้งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนมีชื่อลับของตัวเอง ชื่อที่ไม่อาจถ่ายทอดได้ด้วยภาษา เพียงแต่มองเห็นและสัมผัสได้จากสิ่งนั้นเท่านั้นเอง ความหลงใหลอันยืนยาวและมั่นคงนี่คือสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นจิตวิญญาณของตน (คำที่ช่างดูอ่อนไหวและน่าอาย แต่จะใ้ให้เรียกว่าอะไรได้อีกล่ะ) ส่วนที่อาจรอดพ้นจากความตายยามร่างกายแตกดับ คลาริสซาไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง เธอไม่พร่งพรูหรือส่งเสียงเจื้อยแจ้ว เธออุทานต่อหน้าความงามซึ่งปรากฏขึ้นมาอย่างเด่นชัดเท่านั้น และแม้แต่ในเวลานั้นเธอก็ควบคุมตัวเองได้ระดับหนึ่งอย่างคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ความสวยงามก็เหมือนหญิงโสเภณี บางครั้งเธอก็พูดอย่างนั้น ฉันชอบเงินมากกว่า

คืนนี้เธอจะจัดงานเลี้ยง เธอจะเติมเต็มทุกห้องในอพาร์ตเมนต์ด้วยอาหารและดอกไม้ พร้อมผู้คนที่มีความมคทายและอิทธิพล เธอจะคอยดูแลริชาร์ดตลอดงาน คอยเฝ้ามองไม่ให้เขาเหนื่อยเกินไป จากนั้นก็จะพาเขาไปยังย่านชานเมืองเพื่อรับรางวัล

เธอยืดไหล่ตรงขณะยืนรอสัญญาณไฟอยู่ที่หัวมุมถนนเอทท์ตัดกับถนนฟิฟท์อเวนิว เธอมาแล้ว วิลลี เบส คิด เขาเดินผ่านเธอแถวนี้ในเช้าบางวัน คนสวยรุ่นเก่า ฮิปปีสูงวัย ผมยั้งยาวและเป็นสีเทาอย่างทำทนาย เธอจะออกมาทำกิจวัตรรอบเช้าโดยสวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายแบบผู้ชาย สวมรองเท้าแตะ

แบบชาติพันธุ์อะไรสักอย่าง (อินเดียใช่ใหม่นะ หรือว่าอเมริกา
กลาง) เธอยังเช็กชื่อไม่เบา มีเสน่ห์แบบแม่มดฝ่ายธรรมชาติที่เป็น
สาวโบฮีเมียน ถึงอย่างนั้นฉันนี่เธอกลับดูน่าสลด เธอยืนตัวตรง
สวมเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งและรองเท้าแปลกตา แข็งขันต้านแรงโน้มถ่วง
ที่จุดตั้ง ดูเหมือนช่างแมมมอทเพศเมียที่จมลงไปใต้วงมะตอย
จนถึงเข้าและกำลังหยุดพักระหว่างความพยายามนั้น เธอยืนหยัด
อย่างหนักแน่นและภาคภูมิใจ แทบไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทำที่เหมือน
กำลังพิจารณาผืนหญ้านุ่มที่ร่อยบุบนฝั่งตรงข้ามทั้งที่เริ่มรู้แน่ชัด
แล้วว่าตนเองจะติดอยู่ตรงนั้น ติดกับและโดดเดี่ยวหลังฟ้ามืด
ยามสุนัขจิ้งจอกออกมา เธอรอสัญญาณไฟอย่างอดทน เมื่อ
ยี่สิบห้าปีก่อนเธอคงงมจับจิตแน่ๆ คงเคยมีผู้ชายตายในอ้อมแขน
เธออย่างมีความสุข วิลลี เบส ภูมิใจในความสามารถของตนที่รู้แจ้ง
ถึงอดีตความเป็นมาของใครสักคนได้จากใบหน้า ภูมิใจที่เข้าใจดี
ว่าคนชราในยามนี้ ครั้งหนึ่งเคยเป็นหนุ่มสาว สัญญาณไฟเปลี่ยน
แล้ว และเขาก็ออกเดิน

คลาริสซาข้ามถนนเอพท์ เธออดไม่ได้ที่จะรักโทรทัศน์ฟังๆ
ซึ่งถูกตั้งอยู่ริมทางเท้าข้างรองเท้าหนังแก้วสันสูงสีขาวยังเดียว เธอ
รักรถเข็นขายของที่มีบรอกโคลี พืช และมะม่วงวางเป็นกองๆ
แต่ละกองติดป้ายบอกราคาที่ได้เติมไปด้วยเครื่องหมายฟุ่มเฟือย
อย่าง “1.49 ดอลลาร์!!” “3 ลูกแค่ 1 ดอลลาร์!?” “ลูกละ
50 เซนต์!!!!” ใต้ซุ้มโค้งข้างหน้า หญิงชราคนหนึ่งสวมชุด
กระโปรงสีเข้มที่วัดตัวตัดอย่างประณีต ดูเหมือนกำลังร้องเพลงโดย
ยืนปักหลักอยู่ระหว่างอนุสาวรีย์คู่ในฐานะนักรบและนักรบการเมือง
ของจอร์จ วอชิงตัน ใบหน้าทั้งสองผ่านร้อนผ่านหนาวจนทรุดโทรม
สิ่งที่สร้างความประทับใจในเมืองนี้คือความแออัดและความวุ่นวาย

อีกทั้งความซับซ้อนและชีวิตอันไม่รู้จบ เราย่อมเคยได้ยินเรื่องเล่าว่าแมนแฮตตันเคยเป็นพื้นที่รกร้างซึ่งถูกซื้อมาด้วยสายร้อยลูกบิด แต่ก็อดเชื่อไม่ได้เลยว่ามันเป็นเมืองใหญ่เสมอมา ถ้าขุดลงไปข้างใต้ก็จะพบซากปรักหักพังของเมืองที่เก่ากว่าอีกเมือง และอีกเมือง และอีกเมือง ใต้ปูนซีเมนต์และผืนหญ้าในสวนสาธารณะนั้น (ตอนนี้เธอเดินเข้าไปในสวนแล้ว สวนที่หญิงชราคนนั้นแหงนหน้าครวญเพลงอยู่) มีกระดูกของบรรดาผู้ที่ถูกฝังอยู่ในสุสานคนยากไร้ ซึ่งถูกปูทับไปอย่างนั้นเมื่อร้อยปีก่อนเพื่อสร้างวอชิงตันสแควร์ คลาริสซาเดินย่ำเหนือร่างคนตายมากมายขณะที่พวกหนุ่ม ๆ พวกกันกระชิบกระซาบเสนอขายยา (ไม่ได้เสนอให้เธอ) เด็กสาวผิวดำสามคนสวมรองเท้าสเก็ตโฉบผ่านไป และหญิงชราร้องเพลงทำนองเพี้ยนด้วยเสียง อี้อี้อี้อี้อี้อี้ คลาริสซาทั้งตื่นเต้นและปลื้มอกปลื้มใจในโชคคติและรองเท้าดี ๆ ของตน (ลดราคาอยู่ที่บาร์เนียส แต่ก็นั่นละ) นี่ละคือความเลื่อมโทรมอันแข็งแกร่งของสวนนี้ที่มองเห็นได้แม้จะมีผืนหญ้าและไม้ดอกปกคลุม ที่นี่มีพ่อค้ายา (ถ้าจวนตัว พวกเขาจะฆ่าเราไหม) และคนสติไม่ดี คนที่อ้าอึ้งและงุนงง คนที่ต่อให้เคยมีโชคก็ใช้หมดไปแล้ว ถึงอย่างนั้นเธอก็รักโลกใบนี้ที่มันหยาบเถื่อนและไม่มื่ออะไรทำลายได้ และเธอรู้ว่าคนอื่น ๆ ก็น่าจะรักโลกนี้เช่นกัน ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไร แม้จะไม่มีใครบอกเหตุผลได้ชัด ๆ ก็เถอะ ก็จะมีเหตุผลอะไรอีกเล่าที่ทำให้เราพยายามมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะต้องยอมอ่อนข้อแค่ไหน ไม่ว่าจะถูกทำร้ายเพียงใด ต่อให้เราอาการหนักกว่าริชาร์ด ต่อให้เราเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก เต็มไปด้วยแผลพุพอง ขับถ้ายรดผ้าปูที่นอน เราก็ยังอยากมีชีวิตต่อไปให้ได้ ต้องเป็นเพราะทั้งหมดนี้นั่นละ เธอคิด เสียงล้อบดถนนคอนกรีต ความปั่นป่วน

และสะท้อนสะท้อนที่เกิเกิดขึ้น มวลละองน้ำวาววับที่พวยพุ่งจาก น้ำพุขณะที่บรรดาชายหนุ่มเปลือยอกโยนจานร้อน และพ่อค้า แม่ขาย (จากเปรูบ้าง จากกัวเตมาลาบ้าง) ปล่อยคว้นโขมงพร้อม กลิ่นฉุนของเนื้อจากรถเข็นเงินบุฝ้านวม เหล่าชายหญิงชราบน ม้านั่งเอนกายรับแสงแดด พุดคุยกันเบาๆ สายตึระระ เสี่ยง แตรรถและเสียงเกากีตาร์ (จากกลุ่มวัยรุ่นกระเซอะกระเซิงตรงโน้น ชายสามหญิงหนึ่ง พวกเขากำลังเล่นเพลง*เอทไมล์ส์ไฮ*อยู่หรือเปล่า นะ) ไบไม้สองประกายระยับอยู่บนต้น สุนัขลายจุดวิ่งไล่กบพิราบ และเสียงจากวิทยุที่ผ่านไปเล่นเพลง*ฮอลเวย์สเลิฟยู* ขณะที่หญิง ชุดดำยืนอยู่ใต้ซุ้มโค้งและร้องว่า *อ้ออ้ออ้อ*

เธอเดินตัดลานกลางเมืองและโดนน้ำพุกระเซ็นใส่ทันใด แล้วก็พบวอลเทอร์ ฮาร์ดี อวดร่างกำยำในกางเกงขาสั้นและ เสื้อกล้ามสีขาว ก้าวเดินอย่างมาดมั่นและกระฉับกระฉ่งตรงมา ที่สวนวอชิงตันสแควร์ “เฮ้ แคลร์” วอลเทอร์ร้องทักด้วย มาดหนุ่มนักกีฬา แล้วทั้งสองก็เผชิญช่วงเวลาน่าอึดอัดว่าจะจูบกัน อย่างไรดี วอลเทอร์หมายจะจุมพิตริมฝีปากของคลาริสซา ขณะที่เธอเบือนหน้าหนีโดยสัญญาตัญญาณแล้วหันแก้มให้แทน พอเธอได้สติและหันหน้ากลับมาก็เข้าไปเลี้ยววินาที ริมฝีปาก ของวอลเทอร์จึงแตะเพียงมุมปากเธอเท่านั้น ฉันช่างสงวนท่าที เหลือเกิน คลาริสซาคิด ทำตัวเหมือนคุณยายไม่มีผิด ฉัน ปลายปลื้มความงามของโลกแต่กลับลังเลที่จะจูบปากเพื่อน และแสดงปฏิภิกิริยาโต้ตอบตามธรรมชาติเลยด้วย ริชาร์ดเคย บอกเมื่อสามสิบปีก่อนว่าภายใต้ภาพลักษณ์สาวเสบของเขามีทุก องค์ประกอบของภรรยาหัวโบราณแสนดี และบัดนี้เธอก็ตระหนัก แล้วว่าตัวเองจิตใจคับแคบและหัวเก่าเกินไป นั่นคือสาเหตุของ

ความทุกข์มากมาย ไม่แปลกใจเลยที่ลูกสาวเกลียดเธอ

“ดีใจที่ได้เจอนะ” วอลเทอร์เอ่ย คลาริสซารู้ - เรียกได้ว่า มองออกเลยทีเดียว - ว่าเวลานี้ วอลเทอร์กำลังประมวผลอย่าง ซ้ำซ้อนนุ่นวายในหัวถึงความสำคัญของเธอในฐานะคนคนหนึ่ง ใช้ เธอคือผู้หญิงในหนังสือ เป็นตัวเอกของนิยายที่ผู้อ่านตั้งตารอ อย่างมาก โดยนักเขียนผู้แทบเรียกได้ว่าเป็นตำนาน แต่หนังสือ เล่มนั้นไม่ประสบความสำเร็จไม่ใช่หรือ ได้รับเพียงคำวิจารณ์ ผิดเพี้ยนซึ่งจมหายไปเงียบ ๆ ท่ามกลางคลื่นลม แล้ววอลเทอร์ก็ สรุปลงได้ว่าเธอเหมือนขุนนางที่ถูกปลดจากตำแหน่ง น่าสนใจแต่ ไม่สลักสำคัญเป็นพิเศษ เธอเห็นว่าเขาได้ข้อสรุปแล้ว เธอยิ้ม

“มาทำอะไรในนิวยอร์กวันเสาร์ล่ะ” เธอถาม

“ผมกับอีแวนมาพักในเมืองช่วงสุดสัปดาห์นี้นะ” เขาว่า “เขารู้สึกดีขึ้นมากหลังจากหมอปรับยาให้ใหม่ เขาบอกว่าคืนนี้ อยากรู้อะไร”

“จะไม่หนักไปหน่อยหรือ”

“ผมจะคอยดูเขาเอง ไม่ปล่อยให้เขาทำอะไรเกินตัวหรอก เขาแค่อยากออกไปเจอโลกกว้างอีกครั้งนะ”

“คุณว่าเขาจะอยากมาที่บ้านเรานี้ไหม เราจะจัดงานเลี้ยง เล็ก ๆ ให้ริชาร์ดเนื่องในโอกาสที่ได้รับรางวัลคาร์ลวอลเทอร์ล่ะ”

“โอ้ เยี่ยมเลย”

“คุณรู้เรื่องนี้ใช่ไหม”

“แน่นอน”

“นี่ไม่ใช่รางวัลแบบที่แจกเป็นประจำทุกปี ไม่กำหนดโควตา เหมือนโนเบลและรางวัลอื่นๆทั้งหลาย จะมอบรางวัลนี้ให้ก็ต่อเมื่อ ได้พบเจอคนที่ใช้ชีวิตการทำงานอันทรงคุณค่าอย่างปฏิเสธไม่ได้ล่ะ”